

- Blijft van mij! bulderde de hutbewoonster.
- Maar de soldaten grepen haar vast en, niettegenstaande haar tegenstand, werd ze meegesleurd.
- Boeit haar! beval hun overste. En gij, Loden Belleman, vertel me nu de waarheid. Hoe komt gij aan dat geld?
- We ontvingen het.
- Van wie?
- Van Jan De Lichte!
- Wat! Van die roverkapitein?
- Ja.
- En waarom?
- We hielpen hem een moord plegen en mijn vrouw deed een boodschap naar de stad.
- Ze moest een briefje brengen naar de politie, nietwaar?
- Ja.
- En gij hielpt een oude vrouw verwurgen!
- De Lichte deed het, ik hielp ze in een hut dragen.
- In de hut van Camiel Everaerts!
- Ja, mijnheer.
- Ha, ik begrijp alles! Alleen nog moet ik weten waar Everaerts nu is.
- Gevlucht.
- Op wiens bevel?
- Op 't zeggen van De Lichte, dat hij bij de politie verdacht werd.
- Is hij ook een rover?
- Ja.
- 't Is wel. Nu vat ik de ganse duivelse historie, sprak de aanvoerder tot zijn mannen. Sophie hielp 't gerecht. De Lichte wilde wraak nemen op haar, doch de verdenking op een ander leggen. Wat deed hij nu? Hij verwurgde de ongelukkige en bracht ze herwaarts met de hulp van deze schelmen. Camiel Everaerts moest weg, en die man vluchtte, toen de roverbaas hem vertelde, dat er gevaar was. Daarna werd het lijk der vrouw in de hut gelegd. De echtgenote van deze man hier bracht een briefje naar de politie. Waarom? Waarschijnlijk om te spotten met de overheid. Wie kan het karakter van die fielt doorgronden? Ieder zou nu gemeend hebben, dat Camiel Everaerts Sophie's moordenaar was, hadden wij 't gehele listige stuk niet uitgesponnen.
- Maar, overste, hoe kwaamt ge op de gedachte om herwaarts te rijden? vroeg een der krijgslieden vol bewondering.
- Zeer natuurlijk. Camiel Everaerts was gevlucht, vertelde de knecht. De vluchteling heeft zijn plan niet verteld.
- Dat spreekt van zelf.
- Daarom vroeg ik aan de knecht: hoe weet ge dat? Van de leurder, antwoordde hij. Als de leurder zo goed bekend was met die

ontsnapping, lag de veronderstelling voor de hand, dat hij in betrekking stond met Everaerts. Om dit te onderzoeken, reed ik herwaarts en nu is onze moeite rijkelijk beloond. Bindt die boef!

— Ge zult me toch niet naar de pijnbank brengen! kermde de gevangene.

— Zeg mij nog, hoe kwam De Lichte aan al dat goud?

— Gestolen bij de vrouw, die hij vermoordde.

— Was deze dan zo rijk?

— Ja, ofschoon niemand het wist. Ze heeft veel vergaard met bedelen en voorzeker ook met stelen. Vroeger was ze een goede kennis van De Lichte maar nu wilde ze hem verraden, omdat de kapitein haar geld beloofd doch het niet gegeven had. Mijnheer, ge zult me niet naar de pijnbank brengen, nietwaar? Ik wil alles, alles kennen.

— Weet ge ook waar Camiel Everaerts is?

— Bij zijn broer te Ottergem.

— Is die broer ook een rover?

— Ja, maar niemand weet het. Hij leeft als een eerlijk man.

— 't Is wel, we vertrekken. Mannen, steekt hem een prop in de mond. Moest hij onder weg roepen, we zouden nog onaangename ontmoetingen kunnen hebben.

Weinige tijd later reden de ruiters heen. De gevangenen waren op een paard gebonden. De overste had het goud bij zich gestoken.

HONDERD EN VIERDE HOOFDSTUK.

NAAR OTTERGEM.

Loden Belleman en zijn waarde wederhelft bleven onder voldoende bewaking achter terwijl de overste met enige kloeke manschappen naar Ottergem trok.

De leurder had aangeduid waar Camiel Everaerts' broeder woonde. Eerst wekte de overste de baas van een nabijstaande hoeve. 't Duurde nog al lang, eer de boer goed en wel wakker in zijn deur stond.

— Ik meende, dat het rovers waren, zei hij. Ge moet weten, heren soldaten, dat wij hier maar eenzaam wonen.

— Er is toch een hut in de omtrek?

— Ja, ja, die van Pollen Everaerts.

— Kent gij die Pollen?

— Zou ik mijn naaste buurman niet kennen?

— Is hij eerlijk?

— 't Ware slecht van mij een kwaad woord van hem te spreken. Hij is eerlijk, braaf en godsdienstig.

— Woont hij daar al lang?

— Neen, laat zien, 't zal met nieuwjaar...

— Hoe lang juist kan me niet schelen, hernam de overste. Weet ge zeker dat hij nooit slecht volk ontvangt?

— Is er dan enig vermoeden tegen hem?

— Antwoord op mijn vraag!

— Nu, om de zuivere waarheid te spreken... een veertiental dagen geleden was mijn vrouw ziek, plotseling in de nacht. Mijn knecht liep rap naar 't dorp om de barbier te halen. Onze barbier moet voor een stadsdokter niet onderdoen. Ge hadt daar Mie van de meulder... 't menslief gaapte naar de aarde... de dood lag al op haar gelaat... maar onze barbier redde...

— Houd op, houd op! onderbrak de overste. Spaar mij die verhalen, ik heb niet veel tijd. Uw knecht ging naar 't dorp en toen?

— Juist, toen kwam hij voorbij Pollen's hut en hoorde een geweldig leven, juist alsof er een ganse vergadering bijeen was. Men vloekte als ketters.

— En dan?

— Ja, meer weet ik er ook niet van. Mijn knecht liep rap voort.

— En hoorde ge de volgende morgen niet van diefstal?

— Ja, bij boer Pauwels van de boskant werd een schoon paard gestolen. Maar Pollen Everaerts moogt ge daarvan niet verdenken. Hij hielp Pauwels naar de dief zoeken.

— Maar vond hem niet?

— Neen.

— En hoorde ge nooit iets anders over Pollen Everaerts? Bedenk u goed!

— De schaapherder beweerde, dat hij er eens geld hoorde tellen 's avonds laat. Maar de schaapherder is niet wel bij 't hoofd, dat moet ik er bij voegen.

— Genoeg. Wijs mij de weg naar de hut!

— Wat gaat ge er doen? vroeg de boer.

— Dat zult ge wel zien! Kom mee!

— Och, de weg is zo gemakkelijk te vinden.

— Kom mee, gebied ik u!

De boer ging even in huis om zijn vrouw gerust te stellen en vergezelde toen de krijgslieden.

Weldra stonden ze bij een laag hutteke.

— Ik beveel de diepste stilte, fluisterde de overste.

Zelf sloop hij naar de kleine woning en luisterde aandachtig aan de deur.

Eensklaps klonk een schot. Een kogel vloog de soldatenhoofdman boven 't hoofd. Aan de andere kant der baan ritselde iets in de struiken. Men vernam het geschreeuw van de uil, dan een lange schaterlach, gevolgd door een langgerekt gefluit, waarna alles stil bleef.

De overste was geweldig geschrokken. Maar spoedig herstelde

hij zich.

— Hier mannen, hier! bulderde hij. De overigen onderzoeken gindse struiken. Wapens gereed!

't Volgend ogenblik viel de deur der hut in.

Een klein lampje hing aan een nagel in de zolderbalk. Bij het schijnsel bemerkten de krijgslieden twee kerels bij de haard. Op een strobed lag een vrouw, die onmiddellijk begon te gillen en te kermen.

— Pollen! riep ze, 'k heb het u altijd voorspeld, dat het slecht zou aflopen. Ge wilde nimmer luisteren. De soldaten zijn daar. Ik ben doodziek en zal gelukkig eer dood zij dan gij.

De twee mannen bij 't vuur waren zodanig verrast, dat ze aan geen tegenstand schenen te denken. En in minder dan geen tijd zaten ze geboeid op hun stoel.

— Wat betekent dat? kreet Pollen. Ik ben een eerlijk man. Vraag het aan alle dorpelingen!

— 'k Geloof het wel, antwoordde de overste op schampere toon. En uw broer daar ook, hé! Dat is Camiel Everaerts.

De genoemde sidderde.

— Kent ge mij? stamelde hij.

— Zoals ge ziet, hernam de hoofdman. Ja, ja, we beginnen vrienden te worden met de handlangers van Jan De Lichte.

Camiel wilde zich verontschuldigen.

— Zwijg maar over uw onschuld! snauwde de overste hem toe. Loden Belleman heeft u verklapt. Dat ventje en zijn lief vrouwke zijn ook al binnengerekend.

— Welnu, dan ben ik er aan! mompelde Camiel.

— Wie heeft daar gegeten? vroeg de overste op enige kruimels en een glas wijzende.

— Jan De Lichte! antwoordde Camiel op doffe toon.

— Hoe lang is het geleden?

— Geen kwartier.

— Waren wij dan toch vroeger gekomen! zuchtte de bevelhebber. Ah, 't was hij ook, die dat schot loste en de uil nabootste.

— Maar ik ben geen rover! riep Pollen, ik kan het niet helpen, dat mijn broer bij De Lichte's bende ging.

— Gij behoorde er ook onder, sprak de overste. Uw vrouw heeft u verraden, toen wij binnen kwamen.

— 'k Heb hem duizend keren gewaarschuwd! verzekerde de zieke in snikken uitbarstende. Ja, wel duizend keren, maar hij wilde niet luisteren. En op het laatst, ging hij mij slaan, als ik er weer over begon.

— Zwijg, feeks! schold Pollen. Ge hebt uw eigen man aan de politie overgeleverd.

En de bandiet wierp een blik vol haat op zijn wederhelft.

— Ge zijt beiden mijn gevangenen, besloot de soldatenhoofdman. Ge gaat mee naar Aalst.

Op dit ogenblik traden de mannen, die 't kreupelhout onderzocht hadden, de hut binnen.

— Niets? riep de overste snel.

— Dit meisje.

Inderdaad, de krijgslieden voerden een twintigjarige deerne mee.

— Mijn dochter, kreet Pollen. Ah, Leida, ge zijt er ook aan, kind. We gaan naar Aalst.

— Mijn kind, riep de zieke. Waarom luisterde ge naar uw vader in plaats van naar mij?

— Ze gaat met mij 't schavot op, spotte Pollen.

— 't Schavot! gilde de moeder der gevangene deerne. 't Schavot, zij... mijn kind... mijn vlees en bloed... 't meisje bij wier wieg ik waakte, speelde, zong... dat ik koesterde aan mijn borst... voor wie ik tranen schreide als ze ziek was... 't schavot. Heb ik haar daarvoor gekweekt? Ach, mijn God, 't is te wreed. Is 't waar, mijnheer, moet ze 't schavot op?

— Dat zal 't gerecht onderzoeken.

— Natuurlijk wordt ze opgehangen of zo iets, hernam Pollen. Ze heeft met vader geroofd, en met vader zal ze sterven, hé Leida!

Dat was te veel voor de zieke. Een doordringende gil slakende, viel ze neer.

De overste snelde naar het stroleger. De ongelukkige was uit haar lijden verlost. Er lag een lijk op 't bed.

— Hoe kwaamt gij daarbuiten? vroeg de bevelhebber aan het meisje.

— Dat zal ik u vertellen, viel haar vader in. Jan De Lichte is hier geweest. De kapitein zag mijn dochter gaarne. Leida, zo zei hij, gaat ge mee naar Frankrijk? We zullen man en vrouw worden. Ik bemin u vurig. Leida stemde toe, en verliet ons met de jonge roverbaas. De liefde is al uit nu. Ja, ja, Leida, zo gaat het met minlustige meisjes. Ze zijn blind door de liefde en lopen de politie in de armen.

De deerne liet zich als een wezenloze binden.

Eensklaps, haar toestand beseffende, riep zij akelig:

— Moeder!

— Ge moet naar uw moeder niet zien, maar naar uw vader, zei Pollen.

— Zwijg, gemene huichelaar! kreet nu de boer naar voren tredende. Ge hebt ons allen bedrogen.

Pollen Everaerts zag een wijle verbaasd de landbouwer aan en riep toen:

— Ha, pachter Leffein, zijt ge daar ook, jongen?

— Gij veinzaard! Als een eerlijk mens, gingt ge naar de kerk!

— 'k Wilde mijn leven beteren.

— Uw vrouw ligt daar dood. Ge hebt haar vermoord.

— 't Is de eerste niet!

— Ge zijt dus moordenaar ook?

— Jammer genoeg, ben ik niet vrij. Anders zou ik het u eens doen ondervinden, tierde de schelm met een vloek.

— Begin nu maar eens te zwijgen, gebood de overste. Te Aalst zult ge wel een ander liedje zingen!

— Ik zwijg voor niemand!

— Niet?

— Neen, en ik durf u ook wel uit te schelden, sabelsleper, speurhond...

— Breidel hem de mond! beval de hoofdman.

Enige ogenblikken later lag de rover met een flinke prop in de mond op de vloer.

Zijn broer gedroeg zich gans anders. Camiel Everaerts zag schuw naar de gewapenden en van tijd tot tijd slaakte hij een diepe zucht.

— We vertrekken! riep de overste, boer Leffein, ge zult ons moeten een wagen lenen.

— Met genoeg.

— Maar zeg eens, meisje, zo richtte de overste zich tot Leida, was De Lichte zinnens om onmiddellijk naar Frankrijk te reizen?

— Neen.

— Waarheen wilde hij dan eerst?

— Hij moest nog enige dagen in de streek blijven.

— Waarom?

— Om geld bijeen te zamelen.

— Te stelen?

— Neen, dat hij verborgen had.

— Hij zal niet veel geld meer verteren, mompelde de overste en luidop riep hij:

— Mannen, we zijn weg!

De gevangenen werden meegevoerd tot aan de hofstede.

De boer ging zijn knecht roepen, maar toen hij op de deur klopte, klonken in huis noodkreten.

— Doe open, doe open! schreeuwde de landbouwer iets ergs vrezende.

Het getier verdubbelde:

— Helpt mij deze deur verbrijzelen! smeekte Leffein tot de soldaten. Ik geloof, dat er schelmen in mijn woning zijn.

De krijgslieden begonnen het hout te rammeien.

Het klokje, dat op 't dak der hoeve stond, werd geluid. De familie van de boer klepte alarm.

— Ik begrijp er niets van! gromde de overste.

— Ik wel, zei een soldaat.

— Wat betekent dat alles dan?

— Wel, ze zien ons voor rovers aan.

— Nu nog fraaier!

De boer riep:

— Doe open, ik ben het, ik, de baas. De soldaten zijn bij mij!
Eindelijk lag de kloeke deur plat. Daar binnen werden kamerdeuren gegrendeld.

— Hulp, hulp, klonk het.

— De rovers en de moordenaars! kloeg een vrouwenstem. En vader is niet thuis, ze zullen ons ombrengen!

De boer snelde binnen.

— Katherina! tierde hij bij de slaapkamer. Ik, Karel, ben het.
Ge moet niets vrezen.

De deur werd ontsloten.

— God zij geloofd, Karel, gij zijt het!

— Maar ja, wat is er toch?

Andere deuren gingen insgelijks open. De dochters, twee zoon-tjes en de knecht snelden toe. De laatste droeg een verroeste sabel, een familiestuk, dat als een nagedachtenis van grootvader, die krijgsman geweest was, bewaard werd.

— De rovers zijn hier geweest! vertelde een der meisjes.

— Ge raast! riep de boer verschrikt.

— 't Is waar, zei zijn vrouw.

— Maar spreek dan eens uit!

— Kort na uw vertrek werd er op de deur geklopt. Menende dat gij het waart, stapte ik in de gang. Voorzichtigheidswege vroeg ik: Karel, zijt gij het? Ja, antwoordde er een.

Maar 'k hoorde seffens, dat 't een vreemde stem was.

— 't Is Karel niet! kreet ik.

— Neen, de boer komt seffens, sprak de man buiten. Hij heeft mij gezonden, om een jas. 't Is zo koud buiten. Hij zal ziek worden.

— Wie zijt ge dan? vroeg ik weer.

— Een soldaat, antwoordde de ander. Pier, de knecht, had alles gehoord en zag eens door 't zoldervenster, wie er voor de deur stond.

— Bazin, waarschuwde hij, laat de deur toch toe. 't Is geen soldaat, hij bedriegt u!

Toen werd de vreemdeling erg kwaad en begon schrikkelijk te schelden.

— Neen, tierde hij, 'k ben Jan De Lichte. Wacht maar. 'k Zal hier wel binnen geraken en u allen vermoorden. Uw man heeft mij ver-raden en moet gestraft worden.

Toen, eindigde de boerin, vertrok hij. Maar nu wij al die stemmen op het hof hoorden, meenden wij, dat hij met rovers terugge-keerd was.

— Ha, ik begrijp thans de ganse zaak, viel de overste in. Jan De Lichte heeft ons bespied, toen wij naar de hut trokken en u, Leffein, herkend. Menende dat gij zijn verblijf kende en hem aan ons overleveren zoudt, wilde hij wraak nemen en daartoe in uw huis dringen.

— Gods naam zij geloofd en geprezen, omdat ge niet open

deedt, juichte de landbouwer. Ik sidder bij de gedachte, hoe wij u allen vermoord hadden kunnen vinden.

— Zulk een stoutmoedige kerel heb ik nimmer ontmoet, riep de overste uit. Hij weet, dat wij hem opjagen en toch loopt hij rond, als ware hij de eerlijkste man der wereld.

— 't Is een hellewicht, meende de pachter. En mijn deur die daar plat ligt.

— Ja, ik durfde ze niet te openen, verontschuldigde zich de vrouw. Waarlijk, ik vreesde, dat de bandieten daar waren. Zeker door de schrik, herkende ik uw stem niet.

— 't Is zeer begrijpelijk.

— Nu niet langer getalmd! riep de bevelhebber. Leffein, wees zo goed uw kar in te spannen.

— Zeker, zeker, maar als de rover eens met handlangers terugkeert!

— Wees gerust, ik zal drie man achterlaten. Dan zijn we nog sterk genoeg, we zijn goed gewapend.

— Hartelijk bedankt, zei de boerin.

Weldra stond nu het voertuig gereed. De gevangenen werden er op gelegd en de krijgslieden, uitgezonderd drie, vertrokken.

Ze spraken niet. De aangehoudenen ook hielden zich stil.

Een half uur verder weerklonk eensklaps een langgerekt gefluit.

— Wapens gereed! gebod de overste op doffe toon. De eerste die ge ziet, schiet ge omver. Verstaan!

De manschappen keken omzichtig rond zich. Ze vreesden een overval.

't Volgend ogenblik sprongen acht of tien kerels op de baan. Een schrikkelijke losbranding volgde. Noodkreten weerklonken.

Drie rovers lagen dodelijk gekwetst neer. De anderen waren verdwenen.

— Goed zo, gezellen! riep de overste. Ge zijt op uw hoede geweest en ge hebt snel gehandeld. Allo, die boeven ook gebonden en op de kar! We hebben een goede nacht.

Ondertussen vluchtte Jan De Lichte snel weg. De stoutmoedige hoofdman had waarlijk met enige trawanten gepoogd, de gevangenen aan 't gerecht te ontrukken.

— Mislukt! kreet hij. Maar ik verlaat de streek niet. Ik zal hun tonen, dat ik niemand vrees. Ze hebben mij nog niet.

Zonder verdere ongevallen of ontmoetingen, zetten de krijgslieden hun weg voort.

DE KLOPJACHT.

Toen de overste met zijn gevangenen Aalst binnenreed, verlieten talrijke krijgslieden de stad.

— Ha! de klopjacht gaat beginnen, zei de bevelhebber en hij vertelde, waar de roverbaas zich ergens moest ophouden.

Rond vijf uur 's morgens bereikte een afdeling soldaten het dorpje Velzike.

Zij wekten de baljuw. Deze kwam haastig uit zijn woning en blikte verrast de gewapenden aan.

— 't Is om Jan De Lichte te doen, zei de overste van de troep.

De baljuw kon nooit de naam van de roverkapitein horen, zonder een rilling over al zijn leden te voelen. Dan immers dacht hij aan 't gestoorde kaartspel met zijn vriend de burgemeester van Strijpen.

De lezer herinnert zich toch De Lichte's proefstuk, toen hij zijn mannen beloofd had een kaartje te leggen met zijn gezworen vijanden en de schelm zijn woord hield.

— Jan De Lichte, stamelde de ambtenaar.

— Gelief dit te lezen, hernam de bevelhebber, de omzendbrief, welke wij reeds meegedeeld hebben, overreikende.

De baljuw las met hevige belangstelling.

— Ha, er wordt een klopjacht ingericht! riep hij blijde.

— Ja, nu of nooit moet er een einde komen aan de schelmstukken van al dat gespuis.

— 't Wordt tijd.

— Laat ons de ogenblikken niet verbabbelen. Ze zijn te kostbaar.

— Ge hebt gelijk.

— Ge kent de order.

— Ja.

— Om zeven uur moet de alarmklok geluid worden.

— 't Zal gebeuren. Blijft gij hier?

— Neen, ik moet verder. Op alle dorpen wordt zulk een brief bekend gemaakt. Ge kunt intussen een lijst opmaken van de mannen, die u zullen helpen; 't gerecht rekent op de schranderheid zijner onderdanen.

— Ik zal mijn plicht doen.

De krijgslieden reden voort. Enige dorpelingen die de ongewone beweging bespeurd hadden waren reeds op de been. Een wilde de baljuw uithoren, maar deze was al in huis teruggekeerd.

— Ha, De Lichte, 't zal nu gedaan zijn met uw meesterschap. Ge hebt me eens een poets gespeeld, ofschoon niemand dit weet. Nu zou alles kunnen bekend geraken, want de roverbaas is trots genoeg

om er op te snoeven. Mijn patroon beware er mij voor, want er zou niet weinig op mijn kap en op die van mijn vriend gelachen worden. Laat mij nu eens zien, wie hier zoal weerbaar man is. De sukkels kunnen we best missen.

Al denkende en overleggende verliep de tijd snel.

't Liep tegen zevenen.

De baljuw begaf zich naar de koster.

— Baptist, zei hij, om zeven uur moet ge de alarmklok luiden.

— Wat zegt ge, baljuw? De alarmklok?

— Ja.

— En waarom?

— We zullen heden een klopjacht inrichten op hoog bevel der overheid.

— Dan zal ik maar naar de toren gaan.

Weinig tijd later stormde de bronzen stem. In een oogwenk was 't dorpsplein vol volk. Ook van buiten kwam men toegesnel. Ieder vroeg angstig wat er toch gebeurd was. De een wist dit, de ander wist dat te vertellen. De smid beweerde, dat er wel drie moorden geschied waren, een overdrijver maakte er vijf van.

Eindelijk stak de baljuw de rechterhand omhoog en met plechtig gebaar beduidde hij de menigte, dat ze zwijgen en luisteren moest. Met veel omslag ontvouwde hij het papier en riep uit:

— Lieden, aanhoort mijn stem. Ik zal u kond doen van een bevel der hogere overheid.

Terwijl ieder de oren spitste, las hij de brief voor.

Dan wilden de dorpelingen de tijding bespreken, maar de ambtenaar vroeg opnieuw om stilte.

— Lieden, hernam hij, ik heb een lijst opgemaakt van hen die mij zullen vergezellen. Bedenkt, dat de tijd kostbaar is en maakt dus geen tegenwerpingen. Hij, die zijn naam hoort, hale thuis zijn wapen en kere hier terug.

Hij duidde een vijftigtal gasten aan.

— Hebt ge mijn man ook genoemd? vroeg een dikke vrouw.

— Ja, antwoordde de baljuw.

— Hij gaat niet mee. Denkt ge dat ik hem door de rovers wil laten vermoorden?

— Ge hebt de bedreigingen met boete gehoord.

— Hij gaat niet mee, kort en goed, verklaarde de vrouw.

— Jan Vlakte, kom hier, gebod de ambtenaar, de echtgenoot van het wijf roepende.

De genoemde, een kloeke kerel, trad naar voren.

— Zijt ge voornemens te gehoorzamen? vroeg de baljuw.

— Ik mag niet van mijn Rika.

Een luid gelach steeg uit de menigte op.

— Voor 't laatst, gehoorzaamt ge ja of neen? hernam de ambtenaar.

— Neen, neen, tierde de vrouw.

— Zwiġ, zei de baljuw. Ik spreek tot uw man.

— Ik mag niet, ge hoort 't wel, verontschuldigde zich Jan Vlake.

De baljuw fluisterde de veldwachter iets in 't oor en ook een sterke jongeling. Deze twee laatsten grepen de onwillige vast.

— Wat moet dat? kreet Rika.

— Hij gaat naar 't gevang.

— Laat hem los, laat hem los! schreeuwde de vrouw. Meent ge ons de wet te stellen! Ik ben baas over Vlake. Ze wilde haar echtgenoot verlossen, maar de baljuw gaf haar een duw dat ze opzij viel.

Woedend sprong ze op.

— Wel, gij magere pannelat, gij verdrukker, gij slaat mij! barstte ze los.

De ambtenaar duidde weer twee mannen aan.

— Breng ook haar in de gevangenis, beval hij kalm.

Ofschoon ze zich verweerde met haar armen en benen, ja zelfs met haar tanden, toch werd de vechtlustige Rika bij haar wederhelft gestoken in een hokje onder de toren.

Dit voorbeeld hielp. Niemand stribbelde meer tegen. En de aangewezenen haastten zich om hun wapens te halen.

Spoedig was de baljuw door een vijftigtal kloeke kerels omringd.

Een grijsaard verscheen op de dorpsplaats en trad op de baljuw toe.

— Mijn naam is Liefkens, zei hij, en ik ben in dienst van 't hoog gerecht. Jan De Lichte verschuilt zich in het Muinkbos.

Hoewel hij deze woorden niet luid gesproken had, waren ze toch door enige omstanders verstaan geworden. En nu vloog het van mond tot mond:

— Jan De Lichte zit in 't Muinkbos.

— Gaan wij onze kapitein helpen verraden, Tist? fluisterde een der gewapenden in de dieventaal tot zijn makker.

— We moeten mee, antwoordde de ander, maar zullen natuurlijk alles doen om Jan te helpen vluchten.

Eensklaps werden beide kerels bij de kraag gegrepen door Liefkens.

— Bindt deze gasten, gebood de Vlaming-Engelsman. Het zijn medeplichtigen der rovers.

Deze woorden verwekten een hevige ontroering.

De aangehouden en verzekerden bij hoog en bij laag, dat ze onschuldig waren en riepen de dorpelingen tot getuigen.

— Ge moet u bedriegen, zei de ambtenaar tot Liefkens.

— Neen, ik ben zeker van mijn stuk.

— Waarlijk, ge hebt verkeerden voor u. Ik ken deze lieden.

— Dat geloof ik.

— Ze wonen hier al sedert hun jeugd.

— Ik twiġfel er niet aan.

— En ze zijn zeer vlijtig.

— Ik stem het van harte toe. Zo vlijtig zelfs, dat ze er 's nachts op uit gingen. 'k Heb hen afgeluisterd. Ze spraken de dieventaal, zonder te vermoeden, dat ik hen verstaan kon. We hebben reeds veel gevangenen te Aalst en van dezen leerde ik in enkele dagen genoeg van hun spraak, om deze boeven te verstaan. Ze zeiden tot elkaar, dat ze Jan De Lichte zouden helpen vluchten, heer baljuw. En dat ze in 't dorp woonden, wel daarover moet ge u niet verwonderen. Er leven zoveel bandieten onder de kerktoeren. Nogmaals, als die naar van 't hoog gerecht, verzoek ik u dringend deze gasten te binden en in verzekerde bewaring te brengen.

— Zoals ge wilt. Maar op uw verantwoording!

— Volkomen! En ingevolge een artikel van de omzendbrief, moeten wij deze avond een voorlopig onderzoek instellen. Dan zal 't u duidelijk blijken, dat ik de waarheid spreek, als ik deze mannen beticht van diefstal.

— En nu vooruit naar het Muinkbos! riep de baljuw.

Liefkens monsterde al de gewapenden.

Hij legde de hand op een jongeling, die er zeer bleek en ontdaan uitzag.

— Ook deze moet aangehouden worden, zei hij kalm.

— Wat! riep de baljuw, Martin aanhouden!

— Ja.

— Maar waarom!

— Omdat ook zijn geweten niet zuiver is. Ik zie dat aan zijn ge-
laat en aan zijn manieren. 't Voorlopig onderzoek zal mij in 't gelijk stellen.

— Doch, hij is de grafmaker en de helper van de koster, weder-
voer de baljuw.

— Dan is hij des te groter huichelaar. Gelief hem te binden.
De tijd verloopt.

— Maar dat zal in der eeuwigheid niet gebeuren! kreet de jon-
geling.

Liefkens greep hem wat steviger vast.

't Volgend ogenblik was ook die dorpeling geboeid.

— Alles op uw verantwoording? hernam de baljuw.

— Ja, antwoordde de grijsaard kalm.

Eindelijk vertrok de troep. Ieder gevoelde eerbied voor de Vla-
ming-Engelsman, de zonderling, maar wiens wilskracht algemene
bewondering afdwong.

— 't Moet niemand verbazen, dat al dat gespuis zo lang onge-
straft bleef, sprak de laatste tot de baljuw. Jan De Lichte had over-
al zijn medeplichtigen, tot in de eerlijke huizen toe.

— Als ge u maar niet deerlijk vergist, neem mij niet kwalijk,
dat ik het zo vrij uit zeg.

— Wees gerust! Mijn aanhoudingen zullen bekrachtigd worden.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 58

TWEEDE JAARGANG

9 NOVEMBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

CXXXIV	Ontsnapt	493
CXXXV	Op 't Wolvenhol	498
CXXXVI	Dorothea's dood	500
CXXXVII	De list	501
CXXXVIII	Een net wordt gespannen	504
CXXXIX	Een angstige nacht	508
CXL	Raymond	509
CXLI	Op 't kasteel	512
CXLII	Te Sotteghem	516
CXLIII	De Vlaming-Engelschman	520
CXLIV	Het onweer	522
CXLV	In de « Bonte Os »	524
CXLVI	Een geheim	526
CXLVII	De overval	530
CXLVIII	Het geheim ontsluit	532
CXLIX	Te Godveerdeghem	534
CL	De gevangenneming van IJzeren Simon	538
CLI	In de gevangenis	540
CLII	Een geheimzinnig briefje	542
CLIII	De slaper	544
CLIV	Naar Otterghem	548
CLV	De klopjacht	551
CLVI	In het bosch	554
CLVII	De gevangenneming van Jan De Lichte	556
CLVIII	Het proces	558
CLIX	De vreeselijke werken van den beul	562
CLX	Het einde	564
CLXI	Besluit	568
CLXII	Nawoord	569

Abel Pollet en de bende van Hazebroek

I	De misdadigers	573
II	De misdaden te Calonne op de Leye en te Lacon	575
III	De smokkelaar	579
IV	De vluchtelingen	582
V	De misdaad van Crombeke	586
VI	In doodsgevaar	588
VII	De verliefde boer	590
VIII	In de herberg	594
IX	De vermeende kooplieden	597
X	De vergadering	600
XI	Een misdadig plan	604
XII	De roover gekastijd	606
XIII	Eene angstige wandeling	610
XIV	Naar Violaines	616
XV	Half twaalf	618
XVI	Het drama	620
XVII	Naar Hazebroek terug	622
XVIII	De ontdekking	627
XIX	De angst van een moordenaar	628
XX	Eene gansche reeks misdrijven der bende Pollet	633
XXI	Hoe Abel Pollet vier jaar gevangenisstraf opliep	637
XXII	Nieuwe schelmstukken	639
XXIII	De liedjeszanger	643
XXIV	De moord te Lacon	646
XXV	Met vriend Theophiel Deroo op stap	648
XXVI	Rond Ieperen	653
XXVII	Te Estaires	655
XXVIII	De veekoopman — De leurder	658
XXIX	Te Dadizeele	661
XXX	Stoutmoedige inbraken	663
XXXI	Een moedig meisje	667
XXXII	Nog eene vergeefsche reis	670
XXXIII	De afgezant	672

XXXIV	Te Ieperen	672
XXXV	Ter herinnering	
XXXVI	De vermomde boer	
XXXVII	Een nieuw lid	
XXXVIII	Naar Rumbeke	
XXXIX	De geheimzinnige brief	
XL	Weer te Ieperen	
XLI	Verleid	
XLII	Te Dottignies	
XLIII	Het sterfbed	
XLIV	De raadpleging	
XLV	De voorspelling wordt waarheid	
XLVI	Ruzie	
XLVII	Het schelmstuk te Thiennes	
XLVIII	De verlatene	
XLIX	Het ongeval	
L	De kastijding	
LI	Weer bijeen	
LII	Terug naar huis	
LIII	De terugkeer	
LIV	Pollet's verlof	
LV	Misdaad te Locre	
LVI	Het trouwe hondje	
LVII	't Kasteel Roux	
LVIII	Een dreigbrief	
LIX	Een roepstem uit het gasthuis	
LX	't Voorlaatste plan wordt gemaakt	
LXI	Een schelmstuk te Oostvleteren	
LXII	In 't hospitaal	
LXIII	Pollet loopt eene rammeling op	
LXIV	Naar Rousbrugge	
LXV	Hun laatste misdrijf	
LXVI	De aanraking met het gerecht	
LXVII	De aanhouding	
LXVIII	Overbrenging naar Bethune. — Ge	
LXIX	genissen	
LXX	Nog aanhoudingen	
LXXI	Deroo en August Pollet bekennen	
LXXII	Abel Pollet bekent	
LXXIII	Vader en zoon	
LXXIV	Eerste confrontatie	
LXXV	Te Abeele	
LXXVI	Tweede confrontatie	
LXXVII	Een onverwachte aanhouding	
LXXVIII	Een nieuw bezoek in het gevang	
LXXIX	Derde confrontatie	
LXXX	Onderzoek over den moord te St-Ven	
LXXXI	Vierde confrontatie	
LXXXII	Eene huiszoeking	
LXXXIII	Stemmen uit het gevang	
LXXXIV	Lapar voor de rechtbank	
LXXXV	De Fransche beschuldigten	
LXXXVI	Naar St-Omer	
LXXXVII	De eerste dag	
LXXXVIII	De tweede dag	
LXXXIX	De derde dag	
XC	De vierde dag	
XCI	De vijfde dag	
XCVI	De zesde dag	
XCVII	De zevende dag	
XCVIII	De achtste dag	
XCIX	De negende dag	
C	De tiende dag	
CI	Naar Bethune	
CII	Rond en in de gevangenis	
CIII	Een angstige nacht	
CIV	De guillotine	
CV	De aankomst van den beul	
CVI	De laatste Zondag. — De laatste	
CVII	Buiten het gevang	
CVIII	De oprichting der guillotine	
CIX	Het ontwaken	
CX	De laatste oogenblikken	
CXI	De terechtstelling	
CXII	Naar 't hospitaal	
CXIII	Besluit	